

Η αληθινή ιστορία ενός Έλληνα ήρωα

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ

Γράφει: Βάσω Μιχοπούλου

«Δεν γνωρίζω αν οι ήρωες γεννιούνται ή γίνονται. Εκείνο που μπορώ να πω με βεβαιότητα είναι ότι εμείς τότε βιώσαμε μια ηρωική εποχή. Αν και έχουν περάσει αρκετές δεκαετίες, σκαλίζοντας βαθιά την μνήμη μου και ανασηκώνοντας ό, τι έβρισκα, πετραδάκι, πετραδάκι, τα έβγαλα έξω και έζησα ξανά γράφοντας το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Όλα εκείνα τα παλιά, ακόμη μια φορά, με το αλησμόνητο και ανεπανάληπτο μεγαλείο τους» λέει ο συγγραφέας Φάνης Φαντέμης δείχνοντας το μυθιστόρημα-μαρτυρία με τον τίτλο: «Θανάτω Θάνατον πατήσας» «που έχει μέσα στα χέρια του, πίνοντας μια γουλιά από το κρασάκι του μέσα στο στέκι του, μια ελληνική ταβέρνα στο Βερολίνο.

Στο βιβλίο του ο καπετάν Δημήτρης Ανδριώτης (γιατί αυτό είναι το αληθινό του όνομα) έχει κλείσει όλη του τη ζωή, από την στιγμή που στα δεκάξι του αποφάσισε να αφήσει το νησί του τις Οινούσες Χίου για να υπηρετήσει στον ελληνικό στρατό, μέχρι την ημέρα που συμμετείχε ως μέλος του πληρώματος της ελληνικής κορβέτας «Τομπάζης» στην απόβαση της Νορμανδίας. Ίσως και να είναι ο τελευταίος επιζών από εκείνη την ιστορική επιχείρηση. «Τα ευρήματα είναι ωραία για μυθιστόρημα. Η ιστορία όμως δεν γράφεται με επινοήσεις, αλλά με σοβαρότητα και ειλικρίνεια», συμπληρώνει 87χρονος καπετάν-Δημήτρης, ξετυλίγοντας το κουβάρι των αναμνήσεων: «Ξημέρωνε μια μέρα γκρίζα, μονότονη

και μουντή. Ρουτινιασμένη και αυτή όπως και οι άλλες, έτσι νόμιζα. Συμπληρώναμε ήδη είκοσι μέρες στη κορβέτα 'Τομπάζης» κάνοντας περιπολίες. Κανείς δε γνώριζε, ούτε και υποψιαζόταν πως εκείνη η μέρα θα ήταν διαφορετική και ό,τι από μια άποψη, καθοριστική για την έκβαση του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου...»

Ο Δημήτρης Ανδριώτης γεννήθηκε στις Οινούσσες της Χίου από γονείς πρόσφυγες Μικρασιάτες. Παιδί πολύτεκνης οικογένειας με επτά παιδιά είχε επιλέξει από νωρίς το δρόμο που θα ακολουθούσε στη ζωή του. Ήθελα να γίνει καπετάνιος για να οργώνει τις θάλασσες και να φεύγει μακριά. Ήταν μόλις δεκατριών ετών όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος και έφηβος ακόμη αποφάσισε να καταταχτεί στον ελληνικό στρατό. «Τι με είχε πιάσει στην άψη του καλοκαιριού δε ξέρω. Όσο κι αν ψάχνω μέσα στη μνήμη μου λόγους σοβαρούς δε βρίσκω. Η μεγάλη πείνα είχε περάσει, οι σύμμαχοι είχαν πετάξει το Ρόμπελ από τη Β. Αφρική και είχαν αποβιβαστεί στη Σικελία και από την άλλη μεριά οι Ρώσοι, αφού είχαν σπάσει τα μούτρα του Χίτλερ στις παρυφές της Μόσχας, προελαύνανε σε όλα τα μέτωπα. Και όμως εγώ διάλεξα αυτήν την εποχή για να φύγω, να ακολουθήσω το δρόμο που είχαν πάρει άλλοι πριν

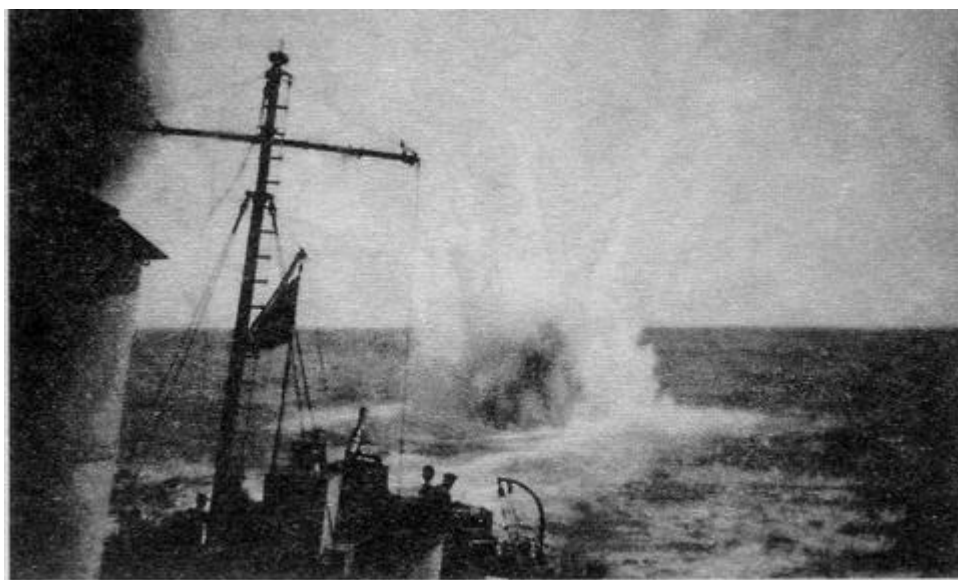
με διέκρινε μια τάση

Τσεσμές, Σμύρνη,

Βηρυτός, Παλαιστίνη, Αίγυπτος, Αλεξάνδρεια για να καταλήξει στο πλήρωμα μιας από τις δυο ελληνικές κορβέτες, αυτής με το όνομα «Τομπάζης». Του φαίνονταν όλα σαν παραμύθι. «Είχα ακούσει πολλές φορές τη γιαγιά μου να μιλάει για το Μισίρι, εννοώντας την άκρη του κόσμου. Αργότερα έμαθα ότι έτσι ονόμαζαν την Αλεξάνδρεια. Δηλαδή εγώ βρισκόμουν στο Μισίρι, στην άκρη του κόσμου κατά την άποψη της γιαγιάς μου.» συμπληρώνει ο ίδιος συνεχίζοντας την αφήγηση: » Το βράδυ της 4ης Ιουνίου 1944 λάβαμε τη διαταγή να αγκυροβολήσουμε δυτικά του νησιού Wight προς το Σαουθάμπτον. Υποθέσαμε ότι κάνουμε καμιά άσκηση για το λεγόμενο Δεύτερο Μέτωπο. Στις δέκα το βράδυ που ανοίχτηκε ο φάκελος του

ναυαρχείου με τις οδηγίες, ο κυβερνήτης μας Γ. Παναγιωτόπουλος μας ανακοίνωσε ότι εκείνη τη στιγμή παίρναμε μέρος στο άνοιγμα του Δευτέρου Μετώπου, μέσα σε ένα αλησμόνητο παραλήρημα χαράς ζητωκραυγών και ενθουσιασμού. Εμείς δεν περιμέναμε το BBC και το διάγγελμα του Τσόρτσιλ να μας πληροφορήσει για το άνοιγμα του Δεύτερου Μετώπου. Το ζούσαμε με ένταση από λεπτό σε λεπτό. Το «Τομπάζης» ξεκίνησε ξημέρωμα στις 5 Ιουνίου του 1944 από το αρχηγείο του Πόρτσμουθ για να φτάσει την επόμενη αυγή δυτικά από τις εκβολές του ποταμού Orne, στο κωδικό σημείο απόβασης Sword, όπου και αποβιβάστηκαν και οι πρώτοι Άγγλοι κομάντος. Τη νύχτα της 6ης Ιουνίου κατά τα μεσάνυχτα, όλα τα πλοία που βρίσκονταν επί ποδός στη θαλάσσια περιοχή της Νορμανδία δέχτηκαν ισχυρή αεροπορική επίθεση. Εγώ παιδί παρακολουθούσα τα τροχιοδεικτικά βλήματα που σχημάτιζαν πανύψηλα βουνά και είχα χαζέψει. Ένωθα τον «Τομπάζη» να σείεται στη θάλασσα σαν από σεισμικές δονήσεις. Ο

ντας νηοπομπές από τη
ου, αν θυμάμαι καλά.»

Ο καπεταν-Δημήτρης

αισθάνεται παράπονο όχι μόνο γιατί η Ελλάδα τον αγνόησε τόσα χρόνια, όπως λέει, αλλά και γιατί σε κάθε σχετική αναφορά αποσιωπάται η συμβολή της κορβέτας που υπηρέτησε, στην συγκεκριμένη απόβαση. Δυστυχώς οι αναφορές περιορίζονται στη συμβολή της δεύτερης ελληνικής κορβέτας «Κριεζής», η οποία αποχώρησε από το μέτωπο των επιχειρήσεων νωρίτερα. Ο ίδιος κατά καιρούς απέστειλε επιστολές στις εφημερίδες που αναφέρθηκαν στην επιχείρηση για να αποκαταστήσει την αλήθεια, αλλά δυστυχώς αγνοήθηκαν.

Ο ήρωας Δημήτρης Ανδριώτης στις αρχές της δεκαετίας του '50 μάρκαρε με ποντοπόρα πλοία και έμεινε κατά διαστήματα σε πολλά λιμάνια της Βόρειας Ευρώπης για να καταλήξει μετανάστης στο Βερολίνο, όπου ζει μέχρι σήμερα. Την ίδια εποχή ξεκίνησε το συγγραφικό του έργο με το πρώτο του διήγημα που φέρει

τον τίτλο: «Δεν συμπαθώ τους ήρωες» και με πολλά ακόμη για κάποια από τα οποία απέσπασε και βραβείο λογοτεχνών.

«Όταν έφυγα από τις Οινούσες και πάτησα για πρώτη φορά τα χώματα μιας ξένης πατρίδας, ένιωσα στην αρχή ένα μούδιασμα. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι σε όλη μου τη ζωή θα πατούσα ξένα χώματα και θα ζούσα σε ξένες πατρίδες-εκτός από τα πρώτα μεταπολεμικά, τα επονομαζόμενα «Πέτρινα χρόνια» που τα πέρασα στην Ελλάδα. Επανέκαμψα μετά την πτώση της χούντας, το φθινόπωρο του 1974, αλλά ήταν πια πολύ αργά. Τότε αισθανόμουν πια άβολα σαν ξένος, χειρότερα και από την ξενιτιά. Ήμουν δηλαδή δύο φορές ξένος. Μια μέσα στην πατρίδα μου και άλλη μια έξω, όπου ζούσα. Αυτό όμως είναι μια άλλη ιστορία...»

Σημείωση: ο Δημήτρης Ανδριώτης αν και ζούσε στο εξωτερικό διάβαζε πάντα με προσοχή στον ελληνικό τύπο, ό, τι γράφονταν κατά καιρούς για την ελληνική συμμετοχή κατά την απόβαση στη Νορμανδία και ένιωθε πικρία που έβριθαν από ανακρίβειες και κομπασμούς. Ποτέ δεν έγραψε, δεν εμφανίστηκε και δεν μίλησε πουθενά για αυτόν. Μου έδωσε αυτήν την αποκλειστική συνέντευξη λέγοντάς μου ότι οι μάρες είναι να κανέναν. Τον ευχαριστώ πολύ για να κάνω ως

Ελληνίδα.

Πηγή: imerisia.gr